

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 stycznia 2025 r.

Pozycja 46

POSTANOWIENIE z dnia 20 sierpnia 2024 r. Sygn. akt Ts 143/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.D. o zbadanie zgodności:

art. 110a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 217, ze zm.), z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 45, art. 60, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 lipca 2024 r. (data nadania) Z.D., powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w K. (dalej: skarżący), wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Minister Sprawiedliwości w piśmie z 10 czerwca 2024 r. (znak: [...]) zwrócił się do Przewodniczącej Krajowej Rady Sądownictwa z prośbą o przedstawienie opinii Krajowej Rady Sądownictwa o wskazanych w tym piśmie sędziach, w związku z zamiarem powierzenia im obowiązków sędziów sądów dyscyplinarnych przy sądach apelacyjnych oraz wojskowych sądach okręgowych. W powyższym piśmie Minister nie wskazał skarżącego jako kandydata na sędziego sądu dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze art. 110a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 217, ze zm.), przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości „nieograniczony wpływ” na obsadę sądów dyscyplinarnych, naruszając w ten sposób zasadę trójpodziału władzy (art. 10 ust. 1 Konstytucji). Brak możliwości odwołania się od decyzji Ministra przez sędziego, który został pominięty, stanowi natomiast naruszenie prawa do rozstrzygnięcia jego sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art. 45 Konstytucji). Natomiast „brak prawa do sądu oraz pełna uznaniowość w wyborze kandydatów do sądu dyscyplinarnego” narusza zasady równego dostępu do służby publicznej (art. 60 Konstytucji) i sprawiedliwości proceduralnej (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Stosownie do art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK jednym z warunków rozpoznania przez Trybunał skargi jest wydanie na podstawie zaskarżonego aktu normatywnego wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego. Wprawdzie przedmiotem kontroli w postępowaniu skargowym jest zgodność z Konstytucją kwestionowanego aktu normatywnego, to jednak wydanie „ostatecznego orzeczenia” przez sąd bądź organ administracji publicznej jest warunkiem *sine qua non* zainicjowania tej formy kontroli przed Trybunałem. Wynika to z przyjętej przez polskiego ustrojodawcę konstrukcji skargi konstytucyjnej, zgodnie z którą instytucja ta służy uruchomieniu postępowania o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym wobec innych środków i procedur ochrony konstytucyjnych wolności i praw skarżącego.

3. W sprawie, której dotyczy niniejsze postępowanie bezsporne jest, że na podstawie zakwestionowanego przepisu w sprawie skarżącego nie wydano żadnej decyzji administracyjnej i nie zapadło żadne orzeczenie. Dołączone do skargi pismo Ministra Sprawiedliwości z 10 czerwca 2024 r. nie odnosi się bezpośrednio do skarżącego, nie określa też w sposób władczy jego sytuacji prawnej. Pismo to nie nosi więc żadnych znamion „ostatecznego orzeczenia” o konstytucyjnych prawach lub wolnościach skarżącego w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Rozpatrywana skarga nie spełnia więc podstawowego warunku przyjęcia jej do rozpoznania.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – przesłanką odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

4. Odmowa przekazania skargi do merytorycznej oceny czyni bezprzedmiotowym rozpoznanie sformułowanego w niej wniosku o „zawieszenie postępowania w przedmiocie powoływania sędziów do sądu dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K. i zakazanie Ministrowi Sprawiedliwości powoływania sędziów do sądu dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K.”.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.